

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **L.S.**,
uniewinnionej od zarzutu popełnienia czynu z art. 216 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 24 maja 2023 r.,
kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego
od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze
z dnia 16 stycznia 2023 r., sygn. akt VI Ka 654/22,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim
z dnia 31 sierpnia 2022 r. sygn. akt II K 227/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć oskarżyciela prywatnego A.D.**

UZASADNIENIE

L.S. została oskarżona o to, że w dniu 1 maja 2020 roku, w miejscowości P. znieważyla A.D. słowami obelżywymi i obraźliwymi, tj. o występki z art. 216 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2022 r., sygn. akt II K 227/21, uniewinnił oskarżoną od popełnienia zarzucanego jej przestępstwa.

Od tego wyroku osobistą apelację wniósł oskarżyciel prywatny A.D., który – wskazując na „nieprawidłowości w kwestii formalnej” oraz „obrazę przepisów postępowania”, w szczególności na pozbawienie go prawa do niezawisłego i

bezstronnego sędziego – wniosł o uchylenie tego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

Wyrok Sądu *meriti* został zaskarżony również przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, który – podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.) oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia – wniosł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 16 stycznia 2023 r., sygn. akt VI Ka 654/22, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, który podniósł następujące zarzuty:

a) rażąco obrażę prawa materialnego, mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia – art. 216 § 1 k.k. poprzez zaakceptowanie w postępowaniu odwoławczym rażącego naruszenia wskazanego przepisu w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji,

b) rażąco obrażę prawa procesowego, mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia:

1) art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonaną z naruszeniem zasad obiektywizmu, prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, brak rozważenia całości materiału dowodowego oraz brak analizy i prawidłowej oceny zeznań pokrzywdzonego i oskarżonej, co miało wpływ na ocenę Sądu w przedmiotowym postępowaniu;

2) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez niedokonanie przez Sąd drugiej instancji rzetelnej i pełnej kontroli instancyjnej polegającej na pełnym podzieleniu ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji i odniesieniu się do wszystkich zarzutów apelacji oraz braku rzetelnego rozważenia

przez Sąd drugiej instancji wszystkich wniosków i zarzutów zawartych w środku odwoławczym, a przede wszystkim nie przedstawienie powodów takiego stanowiska;

3) rażące naruszenie przepisu art. 424 § 1 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, gdyż wyrok nie zawiera dostatecznego wyjaśnienia, które kwestie Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze uznał za udowodnione, a których udowadniać zdaniem sądu nie trzeba pod kątem zgodności z prawdą, gdyż wystarczy subiektywne przekonanie ich autora o ich zasadności. Ponadto, wyrok nie uwzględnia udowodnionych okoliczności faktycznych świadczących na korzyść oskarżyciela prywatnego, a jedynie skupia się na obronie oskarżonej i uzasadnieniu braku możliwości jej ukarania.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, sygn. akt VI Ka 654/22 oraz wyroku Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 31 sierpnia 2022 r., sygn. akt II K 227/11, i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Lwówku Śląskim do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w oczywistym stopniu, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do pierwszego z podniesionych zarzutów, akcentujących obrazę prawa materialnego, podkreślić należy, że skuteczne kwestionowanie prawidłowości zastosowania przepisów prawa karnego materialnego jest co do zasady możliwe jedynie wówczas, gdy wprost lub pośrednio (np. przez zarzut obrazy art. 7 k.p.k.), nie kwestionuje się płaszczyzny ustaleń faktycznych, i ta reguła powinna być znana pełnomocnikowi oskarżyciela posiłkowego, wykonującemu zawód adwokata. Dodatkowo trzeba zauważyć, że wobec braku uzasadnienia tego zarzutu w kasacji nie jest możliwe merytoryczne odniesienie się do tej części kasacji. Wskazać w tym zakresie jedynie należy, że skoro orzekające w sprawie Sądy nie ustaliły, aby L.S. znieważała A.D., to oczywiste jest, że nie mogły również obrazić art. 216 § 1 k.k.

Co do pierwszego zarzutu obrazy prawa procesowego, to również i w tym zakresie stwierdzić należy błąd konstrukcyjny w formułowaniu kasacji, a to z uwagi na fakt, że Sąd odwoławczy nie dokonywał własnych ustaleń faktycznych, a zatem podnoszenie samoistnego zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., adresowanego w pierwszej kolejności do sądów orzekających, jest w realiach procesowych niniejszej sprawy bezpodstawne.

Podobną uwagę należy odnieść do trzeciego zarzutu. Wskazano w nim na obrażę art. 424 § 1 k.p.k., a tymczasem przepis ten również adresowany jest zasadniczo do sądu pierwszoinstancyjnego, co zresztą wynika z lokalizacji tego unormowania w Dziale VIII Kodeksie postępowania karnego. Z tego względu w orzecznictwie podkreśla się, że: „jeżeli sąd odwoławczy orzeka odmiennie co do istoty sprawy, to takie rozstrzygnięcie winno być poprzedzone szczegółową analizą całokształtu materiału dowodowego, ujawnionego w trakcie postępowania sądowego oraz wszechstronną i wnikliwą jego oceną, która powinna zostać następnie przedstawiona stosownie do treści art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji (*wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2017 r., II KK 117/17, LEX nr 2334887; zob. też: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2020 r., V KK 570/19, LEX nr 3181459*). W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja rzecz jasna nie miała miejsca, a zatem Sąd drugiej instancji nie mógł dopuścić się naruszenia art. 424 § 1 k.p.k.

Jedyny zarzut, odnoszący się wprost do przeprowadzonego przez Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze postępowania odwoławczego, to ten wskazujący na obrażę art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Tyle tylko, że lakoniczna argumentacja autora kasacji wyrażona w istocie na jednej stronie uzasadnienia kasacji, ogranicza się do wyrażenia ogólnego poglądu o wadliwości przeprowadzonej kontroli instancyjnej, bez wykazania w konkretny sposób, na czym polegały błędy Sądu odwoławczego i jaki miały wpływ na treść jego wyroku. Ma więc ona jedynie charakter polemiczny, nie zaś problemowy. Wprawdzie uzasadnienie zaskarżonego wyroku również nie jest obszerne, jednak jawi się jako proporcjonalne do liczby i treści zarzutów sformułowanych w rozpoznawanych apelacjach. Nawet zresztą w przypadku stwierdzenia niedostatków części

motywacyjnej tego orzeczenia, okoliczność ta nie może stanowić podstawy uchylenia wyroku (art. 537a k.p.k.), zaś w uzasadnieniu Sąd odwoławczy odniósł się do wszystkich zarzutów, dlatego brak jest podstaw do stwierdzenia obrazy art. 433 § 2 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając oskarżyciela prywatnego A.D.

[Sz.K.]

[ał]